

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Arbejderen i Sovjet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1949

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Det Kongelige Bibliotek

[Arbejderen i Sovjet](#) 3

[Arbejderen i Sovjet](#) 4

[Arbejderen i Sovjet](#) 5

[Arbejderen i Sovjet](#) 6

Arbejderen
i SOVJET

GENNEM flere artikler i Social-Demokraten i den senere tid har vore læsere efterhånden kunnet danne sig et helt godt billede af den russiske arbejders stilling i dag. Noget af det, der falder arbejderne i et demokratisk land med en fri fagbevægelse stærkest i øjnene ved betragtningen af forholdene i Sovjetunionen, er den kolossale ulighed i lønningerne og det ligefrem raffinerede udsvednings-system, som ingen privatkapitalistisk arbejdsgiver af den gamle skole kunne ønske sig bedre.

Ikke alene inddeles lønmodtagerne i 30 forskellige grupper efter arbejdets art, men inden for hver gruppe er der desuden en række lønkategorier efter kvalifikationer; i enkelte industrier er arbejderne således opdelt i ikke færre end 18 kategorier. Systemet med individuelle akkorder bruges i meget vid udstrækning, og da hertil kommer præmiering for arbejdsydelser over normalen, kan man opleve, at der i en virksomhed, hvor gennemsnitslønnen er 800 rubler om måneden, findes arbejdere, som går hjem med en månedsløn på 10—14.000 rubler.

Ved hjælp af dette system søger man at presse arbejdskraften til det yderste, og de bedste og hurtigste arbejdere får ikke blot en løn flere gange over gennemsnittet, men nyder også den ære at få deres præstationer publiceret til almindelig beundring og efterfølgelse. Modsat må de mindre dygtige arbejdere ofte lide den tort at blive »hængt ud« til almindelig foragt. Mon nogen dansk arbejder, selv den mest kommunistisk sindede, kunne tænke sig dette system overført på danske forhold? Næppe. Solidaritetsfølelse ville forbyde den slags midler til fremme af produktionen. Det ville ikke falde heldigt ud, om f. eks. ledelsen af en dansk maskinfabrik fandt på gennem opslag på arbejdspladsen at kundgøre, at smed X var en dygtig og hurtig arbejder, en pryde for sin stand og landet, mens smed Y havde vist sig i besiddelse af for mange tommelfingre og desårsag var hjemfaldet til ikke blot sine kollegers, men hele nationens foragt.

Men i Sovjetrusland praktiseres dette system altså. De styrende folk må vel anse det for nødvendigt, og tilsyneladende kan den russiske arbejder ikke se noget for ham nedværdigende deri; men han har jo heller ikke gennemgået samme skoling som sin vesteuropæiske klassefælle. Og skulle der endelig blandt russiske arbejdere være nogle, som kunne tænke sig en ændring i tilstanden, ville de have svært ved at trænge igennem med deres ønsker derom. Som det fremgik af den forleden citerede beretning fra den norske fagforenings-delegation, er den russiske fagbevægelse opbygget som en mægtig kinesisk æske, der bevirker, at de menige arbejders indflydelse på den øverste ledelse er uhyre ringe, for ikke at benytte et for stærkt udtryk.

Hvad der ikke fremgik af delegationens beretning, var denne meget vigtige omstændighed, at løn- og arbejdsvilkår i Sovjetrusland ikke fremgår som resultatet af fri forhandling mellem parterne, men ganske simpelt fastsættes af regeringen ved dekreter, der har lovkraft. Ifølge et dekret af 4. februar 1947 er det udtrykkelig forbudt i kollektive overenskomster at indføre lønsatser, som ikke er godkendt af regeringen.

Disciplinen på arbejdspladserne er meget streng. Strejker er under enhver form forbudt, opfordring dertil betragtes som højforræderi, og der er aldrig tale om, at russiske arbejdere gennem nok så kortvarige arbejdsnedlæggelser kan få lov til at demonstrere mod denne eller hin begivenhed hjemme eller ude i verden. Arbejdslederen er udstyret med myndighed til at afsige disciplinære straffedomme over de arbejdere, der »overtræder arbejdets disciplin og forstyrrer produktionen«. Den mildeste straf er en formaning, derefter følger almindelig reprimande, streng reprimande og endelig overflytning til lavere betalt arbejde i indtil 3 måneder eller degradation til en lavere stilling — altså en regulær straf på pengepungen. Den arbejder, der har pådraget sig disciplinær straf, må skriftlig bekræfte, at han har taget den ad notam.

Disciplinære straffe idømmes bl. a. for sådanne forseelser som at komme for sent på arbejde uden gyldig grund, at gå for tidligt til frokost eller at vende tilbage for sent fra frokostpausen. Såfremt det i de her nævnte tilfælde drejer sig om mere end 20 minutter, kan sagen dog ikke afgøres med en disciplinær straf, men skal gøres til genstand for kriminel behandling!

De her gengivne oplysninger, der bygger på autentiske dokumenter, viser med al ønskelig klarhed forskellen på fagforeningernes såvel som den enkelte arbejders stilling i Sovjetrusland og i demokratiske lande med frie fagforeninger. Vi skal ikke inklade os på nogen diskussion om betimeligheden af det russiske system — det må være et internt russisk anliggende — men blot lade kendsgerningerne med al deres vægt fastslå, at det russiske system overført til vort land ville sætte den danske arbejderklasse menneskealdre tilbage i tiden.

DET STOD I

Social-Demokraten

— den danske arbejderbevægelses eget blad!

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk